

LIVETS ORD

"Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer." (Joh 20, 21)

I dagene efter Jesu korsfæstelse havde disciplene lukket sig inde, angste og forvirrede. De havde jo fulgt ham på Palæstinas veje, mens han forkyndte at Gud er en fader, som har en uendelig kærlighed til hvert enkelt menneske.

Jesus var blevet sendt af Faderen, ikke blot for at vidne om Guds kærlighed, som i sig selv er et fantastisk budskab, men også for at åbne vejen for alle til mødet med Gud; en Gud, som er Tre i én, som i sig selv er Kærlighed og som ønsker at omfavne sine skabninger netop i denne kærlighed.

Efter at Jesus havde gået rundt, og folk havde oplevet hans gerninger og havde hørt hans ord om håb, tilgivelse og barmhjertighed, så indtraf det drama, at han blev dømt og korsfæstet. Men ikke nok med det! Hos evangelisten Johannes kan vi læse, at Jesus står op fra de døde, viser sig for sine venner og inviterer dem til at fortsætte missionen: *"Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer..."*. Som om han siger: "Kan I huske, hvordan jeg har delt livet med jer? Hvordan jeg har slukket jeres tørst efter retfærdighed og fred? Hvordan jeg har helbredt folk såvel på sjæl som på legeme? Hvordan jeg har forsvaret de fattiges, enkernes og de fremmedes værdighed? Nu er det op til jer: nu skal I forkynde Evangeliet for alle, fortælle folk, at Gud ønsker at møde hvert enkelt menneske og at I alle er brødre og søstre".

Gud Kærlighed er det billede hvori mennesket er skabt. I folk fra alle kulturer og samfund lever bevidst eller ubevidst længslen efter mødet med Kærligheden og ønsket om gode relationer med omverdenen. Men hvor kan det være svært at virkeliggøre dette. Sikke en masse modsætninger omkring os! Og vi kan heller ikke selv sige os fri for angst og for vore gensidige fordomme. Vi er selv skrøbelige mennesker. Men på trods af det,

henvender Jesus sig hver dag tillidsfuldt med samme indbydelse: *"Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer."*

Hvordan griber vi det an, for det er en dristig invitation? Er missionen om at skabe broderskab blandt mennesker i en ofte ødelagt verden ikke dømt til at mislykkes? Indrømmet: alene ville vi aldrig kunne klare det, men netop derfor har Jesus givet os en meget særlig gave: Helligånden, som hjælper os, når vi gang på gang forsøger at elske vore medmennesker, ja endda også vore fjender.

Helligåndens stemme i vort indre kan til tider være ganske stille, men hvis det lykkes os at lytte til den, hjælper den os med at overvinde vor egoisme og indelukkethed. Lad os lytte, være åbne for andre, indgyde mod, drage omsorg, tilgive, sætte pris på andre i alle vore relationer, for på den måde virkeliggør vi Jesu invitation til at fortsætte hans mission.

Og det var lige præcis dét en lille gruppe buddhistmunke oplevede som gæster i den internationale Focolare-by Loppiano, i Italien. I byen forsøger de cirka 800 indbyggere at leve efter Evangeliet.

Munkene blev dybt rørt da de oplevede denne kærlighed på egen krop. En af dem fortæller: "Om aftenen satte jeg mine snavsede sko uden for døren; næste morgen fandt jeg dem pudset. De fandt ud af, at jeg frøs om natten, så de skruede op for varmen og gav mig en varmere dyne, de vaskede mit tøj... En dag spurgte jeg dem: 'Hvorfor gør I det her for mig?' Og de svarede 'Fordi vi holder af dig'.¹

Denne og andre hændelser var med til at lukke op for en frugtbar dialog mellem buddhister og kristne.

Letizia Magri

¹ Jf. C. Lubich, *Mine oplevelser indenfor den interreligiøse dialog: Focolares spiritualitet og de andre religioner*, Aachen (Tyskland), 13. nov. 1998, side 3.